

உதவிக் கோருதல் (Asking for Assistance)

உங்களால், எனக்கு தயவுசெய்து உதவ முடியுமா?

மேற்கூறிய அந்த வாக்கியத்தை பல மனிதர்கள் அவ்வளவு எளிதில் பயன்படுத்த விரும்புவதில்லை தெரியுமா..!

நாம் சில பொது இடங்களுக்குச் செல்கையில், உதாரணமாக, ரயில் நிலையம், பேருந்து நிலையம் மற்றும் சுற்றுலா தலங்கள் போன்றவற்றுக்கு செல்கையில், நம்மிடம் யாரேனும் வந்து 'உங்களுக்கு நான் உதவலாமா?' என்று கேட்கையில், நாம் பெரும்பாலும் 'இல்லை...வேண்டாம்' என்பதாக எதிர்மறையில் பதிலளிக்கலாம்.

ஆனால், அந்த நேரங்களில், நமக்கு யாரும் உதவ முன்வரவில்லையே (நம்மிடம் அதிக எடை இருக்கலாம்) என்று நாம் நினைத்தால், நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது என்னவெனில், 'நான் யாரிடமாவது உதவி கேட்டேனா?' என்பதுதான்.

பிறருக்கு உதவி தேவையெனில், நாமே முன்சென்று கேட்டு உதவிசெய்யும் பண்பை குழந்தைகளுக்கு கற்றுத்தர வேண்டும். இதன்மூலம், சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏற்படும் ஏமாற்றத்தையும், விரக்தியையும் தவிர்க்கலாம். இப்படி வலியச் சென்று உதவி செய்வதற்கும், ஏதேனும் ஒன்றுக்காக பிறரிடம் அனுமதி கேட்பதற்கும் பெரிய வித்தியாசம் உண்டு. மேலும், ஒரு குழந்தை, தனக்கான ஒரு உதவியை பிறரிடம் வேண்டுவதும் இதிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். (உதாரணம்: ஒரு குழந்தை தனக்கான காலணி (shoe) நாடாவை கட்டுவதற்கு, தானே முயற்சிக்காமல், நம் உதவியைக் கோருதல்.

பிறருக்கு உதவும்பொருட்டு நாம் முன்செல்லும் பலநேரங்களில், ஒரு புகழ்பெற்ற பழமொழி நினைவுகூறத்தக்கது, "ஒருவனுக்கு சில மீன்களை பரிசாகக் கொடுத்து அவனின் ஒருநாள் பசியைப் போக்குவதைவிட, அவனுக்கு மீன்பிடிக்க கற்றுக்கொடுத்தால், அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் பசியின்றி வாழ்வான்" என்பதுதான்.

நம் குழந்தை, நம்மிடம் தனக்கான உதவியைக் கோருகையில், நாம் செய்யும் உதவி, குழந்தையின் சுயசார்புத்தன்மையை மேம்படுத்துவதாய் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது, நம் உதவியின் மூலமாக அதைக் கற்றுக்கொண்டு, அச்செயலை பின்னர்

குழந்தையே மேற்கொள்ளும் வகையில், நம் உதவியானது, ஒரு கற்பித்தல் செயல்முறையாய் அமைதல் நலம்.

பொதுவாக மனிதர்கள் அனைவரும் சுயமாகவும், சுதந்திரமாகவும் இயங்குவதற்கான உள்ளார்ந்த தூண்டலைப் பெற்றுள்ளனர். அவர்கள், பிறரிடம் உதவியோ அல்லது அனுமதியோ கேட்பதை தவிர்க்கும் மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். அட, ஒரு குழந்தையை எடுத்துக் கொள்வோமே..! தனக்கு எட்டாத உயரத்தில், ஒரு மேசையின் மீதோ அல்லது அலமாரியிலோ வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு தின்பண்டத்தை எடுப்பதற்கு, அக்குழந்தை தன் சுயமுயற்சியில் எந்தளவிற்கு ஈடுபடுகிறது என்பதை நாம் எத்தனைமுறை கவனித்திருப்போம்! எந்தளவிற்கு முடியுமோ, அந்தளவிற்கு பிறரின் உதவியை அல்லது அனுமதியைப் பெறுவதை குழந்தைகள் தவிர்ப்பர். இதில் இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்தையும் நாம் புரிந்துகொள்வது அவசியம். அதாவது, தான் சுயசார்புள்ள மனிதனாக செயல்பட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தின் பொருட்டே, குழந்தை அந்த தின்பண்டத்தை எடுப்பதற்கு பிறர் உதவியை எதிர்பார்க்காமல் முயற்சிக்கிறதே ஒழிய, அதை தின்பதற்கு உண்டான ஆவல் என்பது இரண்டாம்பட்சமே. இதில் இன்னொன்றும் இருக்கிறது - குழந்தையின் இந்த சுயசார்பை நோக்கிய செய்கை நமக்கு சொல்வது என்னவெனில், அது உங்களிடம் தின்பண்டத்தைக் கேட்கவில்லை; மாறாக, குழந்தையே தனக்கு உணவளித்துக் கொள்வதற்கான உதவியை மட்டுமே கேட்கிறது. இதன்மூலம் தனக்கான சுதந்திரத்தை உறுதிசெய்கிறது.

இத்தகையப் புதுமையான ஒரு முறையில், உதவியைக் கோருவதற்கு கற்பதன் வாயிலாக, அக்குழந்தை தற்சார்பும் சுதந்திரமும் வாய்ந்த மனிதனாக மாறுகிறது.

மெய்நிலையில் (in reality) ஏற்படும் உதவிக்கான கோரிக்கை என்பது வேண்டுகோளாக இருக்கிறது - "இதை நானாகவே செய்துமுடிக்க உதவுங்கள்".

பெரியவர்கள் என்ற முறையில், ஒரு குழந்தையினுடைய சுதந்திரத்தன்மையின் அடுத்த நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். நம்மிடையே ஆலோசகர்கள் என்ற அந்தஸ்தில் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்வது என்ன? இதர வளர்ந்த மனிதர்களுக்கு, அவர்களின் வாழ்வில், சாதனையின் அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர உதவிபுரிகிறார்கள். உதவியைக் கோருவதென்பது பலவீனத்தின் அடையாளமல்ல; புதிய மற்றும் சவாலான சூழல்களில் எழக்கூடிய வலுவும் நம்பிக்கையுமேயாகும். குழந்தைகளாயினும் சரி, பெரியவர்களாயினும் சரி, தேவைப்படும் சூழலில்

உதவிக் கோருதல் என்பது, நம்முடைய வரம்பைக் கடப்பதற்கு துணைபுரியும் மனிதர்களுடன் தொடர்பை உண்டாக்குவதற்கான ஒரு நடைமுறையே.

வெற்றிகரமான மனிதர்களின் செயல்பாட்டு முறைகள் குறித்து நம் குழந்தைகளுக்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். உதவியைக் கோருவதன் வாயிலாக பிறருடன் தொடர்பை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தேவையான அத்தியாவசிய உதவியைப் பிறரிடம் கோருவதன் மூலமே, சுதந்திர சிந்தனையும் செயல்பாடும் வலுப்பெறும்.

நமது குழந்தை, 'எனக்கு ஒரு பெரிய வட்டத்தை வரைந்து கொடுங்கள்' என்று நம்மிடம் ஒரு உதவி கோரும்போது, நாம் திரும்ப இப்படி கேட்கலாம், 'பெரிய வட்டத்தை எவ்வாறு வரைவது என்பதை நான் உனக்கு கற்றுத் தரலாமா?'. இத்தகையப் போக்குதான் சுயசார்பை நோக்கி குழந்தையைத் தள்ளுவதற்கான மிக முக்கிய தொடக்கநிலைப் போக்கு. ஒரு உதவி தேவை எனில், நாம் அனைவரும் செய்ய வேண்டியது, 'கேட்பது' ஒன்றுதான்.

உங்கள் குழந்தை தனக்கான சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு, அதிலுள்ள பொத்தான்களை மாட்டுவதற்கு மிகவும் சிரமப்படுவதை நீங்கள் காணும்போது, குழந்தையிடம் என்ன கேட்பீர்கள்? 'உனக்கு பொத்தான் மாட்டுவது எப்படி என்று கற்றுத்தரவா? - அதுதான்...அதேதான்.

ஒரு செயலை எப்படி மேற்கொள்வதென செய்து காட்டுவது அல்லது குழந்தையின் கவனிப்பை பொருட்படுத்தாமல் நாமே செய்துகொடுப்பது - இவற்றில் முதல் அம்சம் 'உதவி' எனும் வகைப்பாட்டிற்குள் வரும். இரண்டாவது அம்சமோ 'இடையூறு' எனும் வகைப்பாட்டிற்குள் வரும்.

உதவிக் கோருவதை கற்றுக்கொள்வதென்பது, சுதந்திரத்தன்மையை நோக்கிய பயணத்தில் ஒரு பகுதி.

மூல ஆங்கிலக் கட்டுரை: *Maren Schmidt* (மாண்டிசோரி ஆய்வாளர்)

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு: சொ.பிரசன்ன பாரதி (ரிலீஃப் ஃபவுண்டேஷன், சென்னை)

மேலதிக விபரங்களுக்கு: www.relieffoundation.in